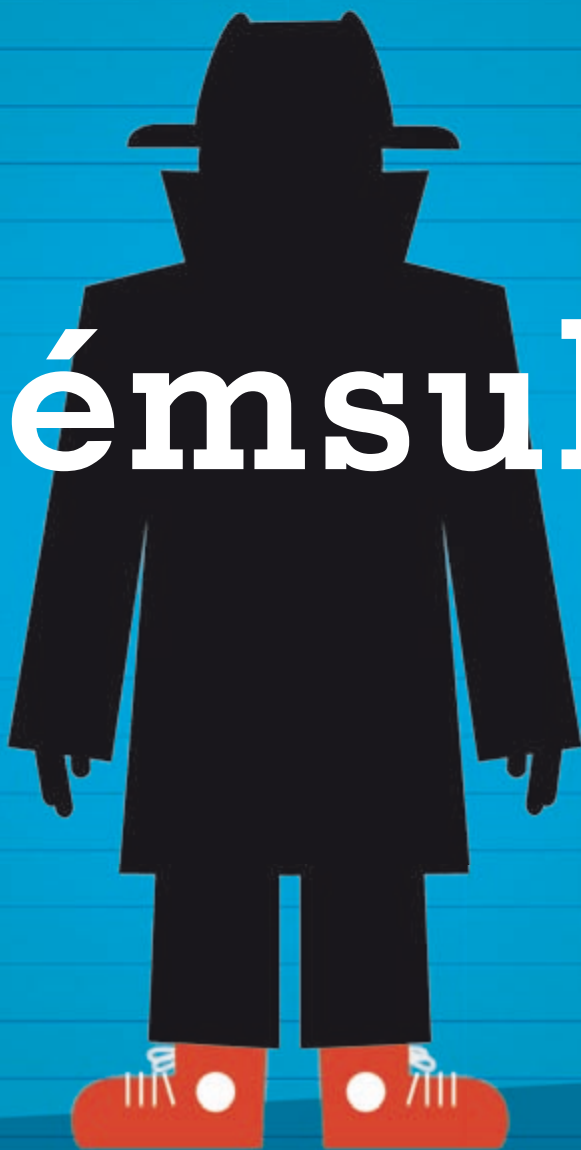

STUART GIBBS

KIROBBANÓAN SIKERES, VAGÁNY KÖNYVEK ÍRÓJA

kémsuli

„Nagyon bírtam ezt a könyvet! Író jó a sztorija,
alig bírtam letenni. Jó mozifilm lenne belőle.” – Tucker

STUART GIBBS

kémsuli

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2016

Csodálatos feleségemnek, Suzanne-nak

Feladó:
CIA Belső Ellenőrzés
CIA Központ
Virginia, Langley

Címzett:
[REDACTED]
Igazgató, Titkosügynökség
Fehér Ház
Washington DC

Titkosított dokumentumok csatolva
Biztonsági szint: AA2
Szigorúan bizalmas

A Kőműves Hadművelet ügyében folytatott vizsgálat részeként Mr. Benjamin Ripley (fedőnevén Kődfüst, 12 éves), a Kémakadémia elsőéves hallgatójának 53 órán át tartó kihallgatása után az alábbiakban csatolt információkat gyűjtöttük össze.

Mr. Ripley példa nélküli módon történő felvételét az intézménybe az [REDACTED] és [REDACTED] a CIA igazgatója engedélyezte a művelet részeként.

Mivel a Kőműves Hadművelet nem a tervek szerint halad, tekintetbe véve a [REDACTED] jelen nyomozás célja annak kiderítése, hol történt hiba, miért történt hiba, és ki érte a felelős.

A csatolt dokumentumok a CIA 163-12A számú biztonsági előírásának értelmében elolvasás után azonnal megsemmisítendőek. A témával kapcsolatban semmilyen párbeszéd nem engedélyezett, eltekintve a [REDACTED] megtartandó beszámolótól. A találkozón fegyver viselése nem engedélyezett.

Érdeklődéssel várom az észrevételeit.

[REDACTED]
Igazgató, Belső Ellenőrzés

Cc:
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]

FELVÉTEL

Ripley-ház
Mockingbird utca 2107.
Virginia, Vienna
Január 16.
Idő: 1530

– SZERVUSZ, BEN! – szólalt meg a férfi a nappalimban. – A ne-
vem Alexander Hale. A CIA-nak dolgozom.

Ettől a pillanattól kezdve az életem izgalmassá vált. Addig
ugyanis nem volt az. Egy fikarcnyit sem. Az a reggel is úgy in-
dult, mint bármelyik másik. Földi létem 4 583. napja volt, 12.
évem 7. hónapja. Kikászálódtam az ágyból, megreggeliztem,
elmentem a gimnáziumba, végigunatkoztam az órákat, bámul-
tam a lányokat, akiket túl félénk voltam megszólítani, meg-
ebédeltem, végigszenvedtem a tornaórát, elaludtam matekon,

elviseltem Bunkó Dirk szemétkedéseit, az iskolabusszal hazamentem... és otthon egy szmokingba öltözött fickót találtam a kanapén.

Szemernyi kétségem sem volt afelől, hogy ügynök. Alexander Hale pontosan úgy nézett ki, amilyennek a kémeket elképzeltem: kissé idősödő, talán ötven év körüli kedélyes férfi, finom modorral. Állán apró sebhely látszott, ami sejtésem szerint golyó vagy valami még izgalmasabb, mondjuk, számszeríj nyílának a nyoma lehetett. Volt benne valami James Bondos, simán kinéztem belőle, hogy idefelé jövet egy laza autós üldözés során elkapott néhány rosszfiút, és közben még a nyakkendője sem csúszott félre. A szüleim nem voltak otthon, ahogy máskor sem ilyentájt. Alexander ezek szerint „beengedte magát”. A Virginia Beachen töltött családi nyaralásunk fotóalbuma nyitva hevert előtte a dohányzóasztalon.

– Bajban vagyok? – kérdeztem.

Alexander felnevetett.

– Ugyan miért lennél? Még életedben nem csináltál semmi rosszat. Hacsak nem számítjuk azt az esetet, amikor hashajtóval turbóztad fel Dirk Dennett kóláját. De szó se róla, a kölyök megérdemelte, amit kapott.

Elkerekedett szemmel néztem rá.

– Ezt meg honnan tudja?

– Kém vagyok. Az a dolgom, hogy mindenfélét tudjak – felelte. – Megkínálnál esetleg valami innivalóval?

– Öhm... persze – habogtam, miközben gondolatban gyorsan végigpörgettem a házunkban fellelhető kínálatot.

Bár fogalmam sem volt róla, mit akarhat tőlem ez a férfi, azon kaptam magam, hogy minden erőmmel igyekszem lenyűgözni.

– A szüleim mindenfélét tartanak itthon. Mit hozzak? Talán egy martinit?

Alexander újra elnevette magát.

– Ez nem egy film, kölyök. Szolgálatban vagyok.

– Ó! Hát persze! – pirultam el szégyenkezve. – Akkor vizet?

– Én inkább energiatalra gondoltam. Egy kis elektrolitpótlás, ha akcióba kéne lendülnöm. Az úton idefelé kiszúrtam néhány nemkívánatos személyt.

– Nemkívánatos? – néztem rá.

Próbáltam olyan lazán beszélgetni, mintha mindennap ilyen témákról csevegnék.

– Mégis, miféle...?

– Sajnálom, de ez bizalmas információ.

– Hogyne, teljesen megértem. Gatorade jó lesz?

– Tökéletes.

Elindultam a konyha felé. Alexander követett.

– Az ügynökség már egy ideje szemmel tart téged – szólalt meg.

Félbehagytam a megkezdett mozdulatot, és a résnyire nyitott hűtőajtó mögül kérdő pillantást vetettem rá.

– Miért? – kérdeztem.

– Először is, mert te magad kértél meg bennünket.

– Én? Mikor?

– Hányszor nyitottad meg a honlapunkat?

Megint kezdtem totál hülyének érezni magam.

– 728-szor – feleltem.

Alexander kissé meglepettnek tűnt.

– Pontosan. Legtöbbször csak a gyerekeknek szóló részleget látogatod a játékok miatt, megjegyzem, igen szép eredményeket értél el, de gyakran böngészel az álláslehetőségek és a szakmai gyakorlatok között is. Ebből arra következtettünk, hogy érdekel az ügynöki munka. Márpedig ha valaki érdeklődést mutat a CIA iránt, azt a CIA rendszerint *viszonozza*. – Alexander vastag borítékot húzott elő a szmokingzsebéből, és a konyhapultra tette. – Lenyűgöztél bennünket.

A borítékon ez állt: *SZEMÉLYESEN Mr. Benjamin Ripley kezébe*. Három biztonsági plombával zárták le, amik közül az egyiket csak hűsvágó késsel lehetett kinyitni. Belül vaskos papírköteget találtam. Az első oldalon egyetlen mondat állt: *Elolvasás után azonnal megsemmisítendő*. A második egy levelet tartalmazott.

Kedves Mr. Ripley!

Örömmel tudatom, hogy Ön felvételt nyert a Központi Hír-szerző Ügynökség Kémakadémiájára. Azonnali kezdés...

Letettem a levelet. Egyszerre éreztem megdöbbenést, izgalmat és zavart. Egész életemben arról álmodoztam, hogy egyszer kém leszek, most mégis...

– Azt hiszed, ez valami vicc, igaz? – olvasott a gondolataimban Alexander.

– Hát... igen. Még sohasem hallottam a CIA Kémakadémiáról.

– Azért, mert szigorúan titkos. De biztosíthatlak róla, hogy létezik. Jómagam is ott végeztem. Remek intézmény, sikeresen képzik ki a jövőbeni ügynököket. Gratulálok! – emelte felém Alexander mosolyogva a gatorade-es poharát.

Koccintottunk. Megvárta, amíg iszom egy kortyot, és csak aztán állt neki ő is, ami érthető, ha az embert a munkájából adódóan időről időre próbálják megmérgezni. Ekkor Alexander háta mögött megpillantottam a tükörképemet a mikróban, és hirtelen elöntött a kétely. Teljesen hihetetlennek tűnt, hogy ugyanaz a szervezet választott ki engem, ami annak idején őt kiszemelte. Alexander jóképű, sportos, elegáns és magabiztos fickó volt. Ellentétben velem. Hogyan segíthetnék én a világ védelmezésében, amikor csak ezen a héten háromszor verték ki belőlem az ebédpénzemet?

– De hogyan... – vágtam bele bátortalanul.

– Hogyan kerülhetél be jelentkezés nélkül az akadémiára?

– Öhm... igen.

– A jelentkezés mindössze arra szolgál, hogy az adott intézménynek információt szolgáltatass magadról. A CIA viszont már mindent tud rólad.

Alexander apró kéziszámítógépet vett ki a zsebéből, és nyomkodni kezdte.

– Lássuk csak! Kitűnő tanuló, három nyelven beszél, és 16-os szintű matematikai képességgel rendelkezik.

– Ez meg mit jelent?

– Mennyi 98 261-szer 147?

– 14 444 367 – vágtam rá gondolkodás nélkül.

Elég jó érzékem van a matekhoz, ennek következtében valahogy mindig meg tudtam állapítani a pontos időt, de jó darabig nem éreztem, hogy ezzel valamiféle különleges képesség birtokában lennék. Azt hittem, *bárki* képes összetett matematikai műveleteket fejben elvégezni... vagy éppen pillanatok alatt kiszámolni, hány napja, hete vagy perce született. Csak 3 832 napos koromban jöttem rá, hogy ez nem így van.

– Ez a 16-os szint – mondta Alexander, majd újra a számítógépre irányította a tekintetét. – Az aktáink szerint kiemelkedő teljesítményt nyújtottál a STOJ-teszteken, jó érzéked van az elektronikához, és titokban gyengéd érzelmeket táplálsz egy bizonyos Elizabeth Pasternak iránt, aki azonban sajnálatos módon azt sem tudja, hogy a világon vagy.

Bár magam is tisztában voltam Elizabeth közönyével, mégis fájt ezt valaki más szájából hallani. Ráadásul éppen a CIA vágja a képembe. Gyorsan témát váltottam.

– TOLJ-teszt? Nem emlékszem, hogy bármi ilyesmit kitöltöttem volna.

– Nem is emlékezhetsz rá, mivel nem tudtál róla, hogy *kitöltötted*. Standard Tesztbe Oltott Jelöltvadászat: STOJ. A CIA minden szokványos iskolai tesztben elrejt néhány ilyet, hogy kiszűrje a potenciális ügynökjelölteket. Te harmadikos korod óta mindegyiket száz százalékra teljesítetted.

– A CIA kérdéseket csempész a dogáinkba? Az Oktatási Hivatal tud erről?

– Kétlem. Nem túl jól informáltak odafent.

Alexander a mosogatóba tette az üres poharat, és izgatottan összedörzsölte a tenyerét.

– De most már elég a csevegésből. Ideje összecsomagolni. Hosszú nap áll előtted.

– Úgy érti, hogy *most* rögtön indulunk?

Alexander a lépcső felé menet félúton visszafordult felém.

– A STOJ-teszted szerint 99,9%-os a felfogásod. Mi nem volt világos az „azonnali kezdés”-ben?

Egy darabig csak nyökögni tudtam, mert hirtelen több száz kérdés tolt az agyamba, amik mind egyszerre próbáltak utat törni maguknak.

– De... öhm... mégis... miért kell csomagolnom? Milyen messze van az iskola?

– Itt van egy köpésre, a Potomacra túl, Washingtonban. De mivel az oktatás egész nap tart, a diákjaink egytől egyig bentlakók. Ez egy hatéves képzés: hetedikes szintről indul, és a 12. osztályig megy. Természetesen te az elején kezded – magyarázta Alexander a szobámba lépve.

Mire húsz másodperccel később utolértem, már előszedte a bőröndömet, és fitymálós tekintettel méregette a ruhásszekrényem tartalmát.

– Sehol egy rendes öltöny – sóhajtott fel, majd az ágyra dobott néhány felsőt.

– Az akadémia más időbeosztással működik, mint a többi iskola? – kérdeztem.

– Nem.

– Akkor miért *most*, a tanév kellős közepén vettek fel? – mutattam kifelé az ablakpárkányon megtelepedett, tíz centi magas friss hórétegre.

Megismerkedésünk óta először láttam Alexander Hale-t habozni. Nem tartott sokáig, csak egyetlen röpké másodpercig, mégis úgy éreztem, mintha magába fojtana valamit.

– Váratlanul megüresedett egy hely – felelte végül.

– Valaki otthagya az iskolát?

– Kibukott. És a te neved volt a következő a listán. Van valamilyen fegyvered?

Utólag visszagondolva ez a kérdés valószínűleg arra szolgált, hogy elterelje a figyelmemet az előző témáról. Mi tagadás, remekül bevált.

– Öhm... van egy csúzlím.

– Az csak a mókusok ellen jó. Mi a CIA-nál nemigen harcolunk mókusokkal. *Igazi* fegyverre gondoltam. Pisztolyra, késsre, esetleg egy nuncsakura...

– Akkor nincs.

Alexander csalódottan rázta meg a fejét.

– Na, mindegy. Az iskola majd kölcsönöz neked valamit. Addig is *ezzel* kell beérnünk – húzott elő egy poros, régi teniszütőt a szekrény mélyéről, és meglendítette, mint egy kardot. – Csak a biztonság kedvéért, vészhelyzet esetére.

Akkor hasított belém a felismerés, hogy Alexander valószínűleg maga is fel van fegyverkezve. A bal hóna alatt a szmokingja kissé kidudorodott, és már azt is tudtam, miért. Innentől

fogva a jelenléte, ami eddig főként kíváncsisággal és izgalommal töltött el, hirtelen nyugtalanítóvá vált.

– Mielőtt ilyen nagy döntést hoznék, meg kellene beszélnem a szüleimmel – mondtam.

Alexander felém fordult.

– Az ki van zárva. Az akadémia létezése szigorúan titkos. Senkinek sem szabad tudni, hogy oda jársz. Nem beszélhetsz róla a szüleidnek, sem a legjobb barátaidnak, sem Elizabeth Pasternaknak. *Senkinek*. A hivatalos változat szerint a Szent Smithen Koedukált Tudósakadémia tanulója leszel.

– Tudósakadémia? – fintorogtam. – Azért tanulok majd, hogy megmentsem a világot, de közben mindenki béna okos-
tojánsnak fog tartani.

– Miért, most nem ezt gondolják?

Összerezzenem. Ez az ember *tényleg* mindent tud rólam.

– Jó, de így még rosszabb lesz a hírem.

Alexander leült az ágyamra, és a szemembe nézett.

– Elit ügynöknek lenni rengeteg lemondással jár – mondta. – És ez még csak a kezdet. A kiképzés nem lesz sétagalopp, és ha azt végigcsinálod, az egész *életed* erről szól majd. Sokan elvéreznek. Szóval, ha mégis inkább kiszállnál... még nem késő.

Azt hittem, ez a végső teszt. A toborzás utolsó lépése, amikor bizonyítanom kell, hogy nem rettenek meg a kemény munkától és a veszélytől. Mint kiderült, tévedtem. Alexander mindössze őszinte akart lenni velem, de engem túlságosan magával ragadott a hév és az izgalom, amiért engem választottak. Én is olyan akartam lenni, mint Alexander Hale. Kedélyes és finom.

Engedély nélkül besétálni mások házába a szmokingom alatt lapuló pisztollyal. Kiiktatni a nemkívánatos személyeket, óvni a világot és totál lenyűgözni Elizabeth Pasternakot. Még az állát ékesítő, számszerű okozta sebet is irigyeltem tőle. Így hát egyenesen belenéztem az acélszürke szempárba, és meghoztam életem legrosszabb döntését.

– Megyek – mondtam.

BEAVATÁS

CIA Kémakadémia

Washington DC

Január 16.

Idő: 1700

AZ AKADÉMIA EGYÁLTALÁN NEM ÚGY NÉZETT KI, mint amilyennek egy ügynökképző intézményt elképzelttem. Persze éppen ez volt a lényeg. Inkább egy rozoga, lepukkant előkészítőnek tűnt, ami valamikor a II. világháború idején még menő lehetett, de már régen elveszítette a fényét. Washington DC egy hozzá illően lepukkant, kihalt részében helyezkedett el, és magas kőfal takarta a kíváncsi szemek elől. Az egyetlen gyanús elem a kapu előtt strázsáló biztonsági őrök jelenléte volt, de mivel országunk fővárosa egyben a bűn fővárosa is, egy magániskola előtt ez sem számított szokatlan látványnak.

Odabent meglepően tágas terek fogadtak. Hatalmas, fűvel borított pályák, amik tavasszal bizonyára pompásan festenek, most azonban több centiméter magas hóréteg fedte őket. Az épületek mögött terjedelmes, buja erdő terült el, ami azóta állhatott itt érintetlenül, mióta ősapáink úgy döntöttek, hogy a Potomac folyó bűzös, maláriával fertőzött mocsarába telepítik az ország központját. Maguk az épületek csúf, gótikus stílusukkal az Oxford- és Harvard-jellegű, előkelő intézményeket próbálták idézni, sikertelenül. A támpillérek és vízköpők ellenére az egész szürkének és érdektelennek hatott. Gondoskodtak róla, hogy ha valaki véletlenül rábukkana a Szent Smithen Tudósakadémiára, az nyomban sarkon forduljon és távozzon, anélkül, hogy valaha vissza akarna térni. De a gimnáziumnak csúfolt betonbörtönhöz képest, ahová eddig jártam, még ez is káprázatos volt.

Alexanderrel meglehetősen baljós időpontban, egy rideg téli naplemente kellős közepén érkeztünk. A fény kihunyóban volt, az ég ólomszürke színekben úszott, az épületekre árnyék vetült, én viszont majd kiugrottam a bőrömből. A tény, hogy Alexander egyedi, extra funkciókkal ellátott luxusjárgányában jöhettem idáig, kétségkívül sokat dobott a hangulatomon. (Bár figyelmeztetett, hogy ne nyomkodjam a gombokat, hacsak nem akarok aknavetővel utat törni magunknak a délutáni csúcsforgalomban.)

A szüleim nem tiltakoztak túlzottan a távozásom miatt. Alexander meggyőzően tálalta a tudósakadémia-sztorit, és biztosította őket, hogy mindössze néhány kilométerre leszek tőlük. Anya és apa dagadtak a büszkeségtől, hogy a fiuk ilyen neves

intézménybe nyert felvételt, és még boldogabbak voltak, amikor kiderült, hogy még fizetniük sem kell érte. (Alexander beadta nekik, hogy ösztöndíjas leszek, *nekem* pedig azt mondta, hogy az egész képzést az USA kormánya finanszírozza.) Mindössze azon lepődtek meg, hogy ilyen hirtelen történt minden, és anya csalódott volt, amiért nem maradt ideje búcsúvacsorát főzni nekem. Szenvedélyesen szeretett partikat adni, például olyan nagyszabású események tiszteletére, mint amikor az iskolai sakkcsapat kapitányává választottak. Azt már részletkérdésnek tartotta, hogy én voltam a klub egyetlen tagja. Alexander minden aggodalmukat eloszlatta azzal az ígérettel, hogy hamarosan hazalátogathatok. (Amikor rákérdeztek, hogy eljöhetnek-e hozzám az iskolába, azonnal bólintott, az *időpont* megjelölése előtt azonban ügyesen kitért.)

Mike Brezinskit nem izgatta fel különösebben a távozásom. Mike-kal már első óta a legjobb barátok voltunk, de ha életünk egy későbbi szakaszában találkozunk, valószínűleg figyelemre sem méltatott volna. Felnőve Mike egyike lett azoknak a lusa, menő diákoknak, akik játszva bekerülhettek volna az emelt szintű osztályokba, de ők inkább a kisegítőt választották, mert ott nem kellett tanulniuk. Neki az egész gimnázium csak egy nagy vicc volt.

– Tudósakadémiára mész? – kérdezte leplezetlen undorral, amikor felhívtam a hírrel. – Ezzel az erővel egy „lúzer” feliratot is tetováltathatnál a homlokodra.

Erővel kellett visszafognom magam, hogy ki ne csússzon a számon az igazság. Tutira megállt volna benne az ütő, ha meghallja,

hogy a CIA *engem* választott ki, hiszen kölyökkorunkban a játszótéren órákon át szórakoztunk azzal, hogy újrajátszottuk a James Bond-filmek jeleneteit. De nem tehettem semmit. Alexander ott ült a szobámban, és a fülét hegyezve hallgatta a beszélgetést, ezért csak annyit mondtam:

– Nem olyan gáz, mint hinnéd.

– Nem – felelte Mike. – Még annál is gázabb.

Így aztán, amikor egy valódi szövetségi ügynök kíséretében megérkeztem a Kémakadémiára, rögtön eszembe jutott, hogy ha Mike most itt lenne, életünkben először ő irigykedne *rám*. A kampusz csupa izgalmat ígért.

– Azta! – suttogtam orromat a kocsiahlaknak nyomva.

– Ez még semmi – szólalt meg Alexander. – Sok minden van itt, ami első látásra fel sem tűnik.

– Mire gondol? – fordultam felé, de nem válaszolt.

Arcán a megszokott magabiztos kifejezéssel ellentétben nyugtalanság tükröződött.

– Mi a baj? – kérdeztem.

– Egy árva lelket sem látok.

– Nem lehet, hogy éppen vacsoráznak?

– A vacsora csak egy óra múlva kezdődik. Ilyenkor általában sport-, erőnléti és önvédelmi edzéseket tartanak, és mindenhol diákok nyüzsögnek.

Alexander hirtelen lefékezett egy robusztus, négyemeletes épület előtt, amin az „Armistead kollégium” felirat állt.

– Amikor jelzek, rohanj a bejárat felé! Én majd fedezlek – mondta.

Ekkor vált nyilvánvalóvá, hogy tényleg egy pisztoly rejtőzött a bal hóna alatt. Kirántotta a belső zsebből, és már nyúlt is az ajtókilincsem felé.

– Várjon! – kiáltottam fel, miközben a boldogságom egyetlen röpke pillanat alatt páni félelembe csapott át. – Nem lenne biztonságosabb a kocsiban maradni?

– Ki itt az ügynök? Te vagy én?

– Maga.

– Akkor nyomás! – mondta, miközben egyetlen mozdulattal kinyitotta az ajtót, és kilökött rajta.

Rohanni kezdtem. A befelé vezető út csúszott a több száz pár cipő talpán behordott latyaktól, így már az első lépés után seggre ültem. Ekkor a távolból durranás hallatszott, és tőlem balra valami a hóba csapódott. Valaki rám lőtt! Már bántam, hogy ilyen felelőtlenül fejest ugrottam ebbe a kémesdibe. Újra fegyverropogás hangja ütötte meg a fülemet, ezúttal a hátam mögül. Alexander visszalőtt a támadókra. Legalábbis úgy *gondoltam*, hogy ő az. Hátranézni nem mertem, inkább arra használtam minden értékes millimásodpercet, hogy mentsem a bőrömet. Ekkor egy golyó pattant fel a lábam mellett a földről. Teljes sebességgel az ajtóra vettem magam, ami azonnal kinyílt, és én bebucskáztam egy kisebb helyiségbe. Odabent egy másik, biztonságosabbnak tűnő ajtóval találtam szemben magam, mellette egy üvegezett portásfülkével, de az ajtó félig nyitva volt, a fülke üvegét pedig három csinos kis golyónyom ékesítette. Belépve tágas társalgó fogadott, olyasmi, ahol normális esetben diákok ejtőznek szabadidejükben. Ütött-kopott

kanapék, egy özvívz előtti tévé, egy dülöngélő biliárdasztal és néhány ösrégi videojáték. A terem mindkét oldaláról folyosók nyíltak, és egy széles, viharvert lépcsősor vezetett felfelé. Ekkor a lábam hirtelen eltűnt alólam, és hanyatt vágódtam. Rögtön ezután valaki rám vetette magát. Az illető arcát fekete maszk takarta, csak a szeme látszott ki. Mindkét karomat a padlóra szögezte a térdével, és kezét a számra tapasztotta, mielőtt még kiabálhattam volna.

– Ki vagy? – sziszegte.

– B-B-B-Benjamin Ripley – dadogtam. – Ide járok.

– Még sohasem láttalak.

– Csak ma délután vetek fel – magyaráztam, aztán a biztonság kedvéért még hozzátettem: – Kérlek, ne ölj meg!

A támadóm gúnyosan felhorkantott.

– Egy újonc? Pont most? Na, még csak ez hiányzott a mai naphoz!

Most, hogy a hang agresszívából gunyorosra váltott, már magasabban csengett, mint az előbb. Végignéztam a mellkasomra nehezedő alakon, és a vékony idomokon gömbölyödő részeket fedeztem fel.

– Te lány vagy! – szólaltam meg meglepetten.

– Azt a mindenit! – felelte. – Már értem, hogy kerülhettél be.

Vág az eszed, mint a borotva.

Levette a maszkját, és megmutatta az arcát. Nem hittem volna, hogy a szívem a golyózaporban való menekülés után képes még gyorsabban verni, de ebben a pillanatban új rekordot állított fel. Innentől fogva nem Elizabeth Pasternak volt a világ legszebb

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

lánya. A mellkasomon ülő teremtés valamivel idősebb lehetett nálam, talán tizennégy vagy tizenöt éves. Sűrű, sötét haja és szikrázóan kék szeme volt, porcelán bőre, tökéletes arccsontja és telt ajka. Az alakja sovány – majdhogynem törékeny –, mégis elég erős ahhoz, hogy fél másodperc alatt leterítsen. Még az *illata* is varázslatos volt: orgona és puszkapor mámorító elegye. De a legjobban az fogott meg benne, hogy még egy ilyen életveszélyes helyzetben is nyugodtnak és magabiztosnak látszott. Úgy tűnt, hogy a váratlan felbukkanásom sokkal jobban zavarja, mint a kinti golyózápor.

– Van fegyvered? – kérdezte.

– Nincs.

– Tudsz löni?

– Az unokatesóm BB pisztolyával egész jól elboldogultam...

Hangosan felsóhajtott, és kicipzározta a golyóálló mellényét. Alatta fényes vállpánt lapult, teletűzdelve fegyverekkel: pisztolyokkal, késekkel, kínai dobócsillagokkal és kézigránátokkal. Ezeket átugorva egy tompa tárgyat húzott elő, és átadta nekem.

– Ez egy Taser sokkoló. Nagy távolságra nem jó, de legalább nem tudsz vele véletlenül kinyírni – nyomta a kezembe, és adott egy gyors eligazítást. – Bekapcs/kikapcs. Kioldó. Elektródák.

Felállt, és intett, hogy kövessem. Elindultam, bár nem túl nagy meggyőződéssel. A széles lépcsősor mellett elhaladva az épület déli szárnya felé vettük az irányt. A lány szemmel láthatólag tudta, mit csinál, ami valamicske biztonságérzetet keltett bennem. Szorosan a nyomában haladva kúsztam előre, ahogy ő, és még a sokkolót is úgy tartottam a kezemben, ahogy ő a